24/06/2020

Ο Ιεράρχης Καλλίνικος Πούλος – Αφιέρωμα

/ Γνώμες

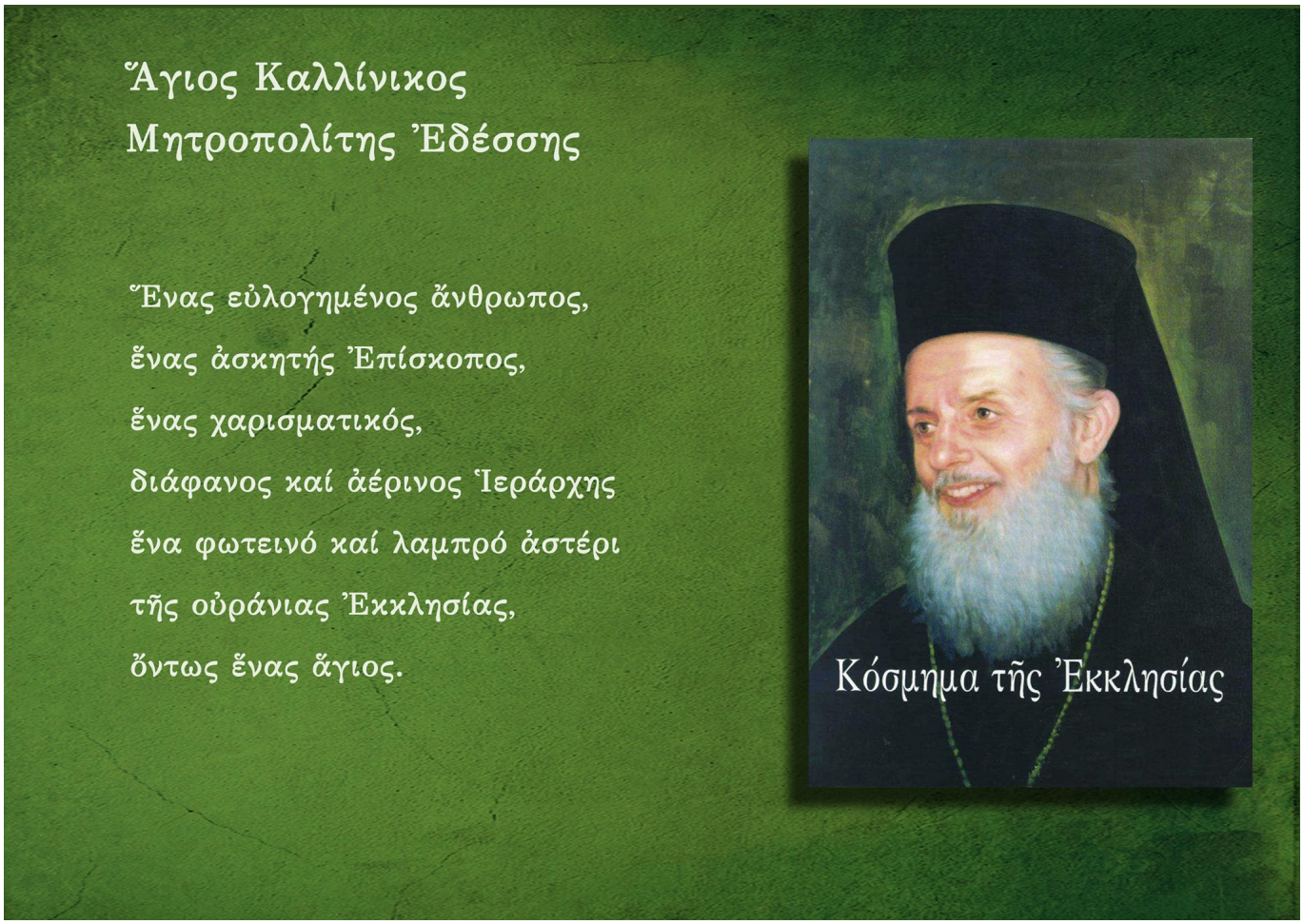

Αφιέρωμα στον Μητροπολίτη Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας Αείμνηστο Καλλίνικο Πούλο.

(γράφτηκε τριάντα χρόνια από την κοίμησή του)

«...άφησε μνήμη πράου, ησύχου, προσηνούς, σώφρονος, σεμνού, αγαθού και Αγίου Επισκόπου...». Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ιερόθεος

- Γράφει ο Καθηγητής Χρήστος Γερ. Σιάσος

«Είναι δύσκολο για μένα να γράψω για έναν Άγιο Ιεράρχη από την στιγμή που άλλοι έγραψαν πάρα πολλά γι΄ αυτόν, όταν ήταν εν ζωή αλλά και μετέπειτα, εγώ απλά-ταπεινά θα φέρω στη μνήμη μας τον ευγενικό, τον γλυκύτατο, τον ασκητικό, τον σεμνό, τον πράο, τον τίμιο, τον ειλικρινή, τον αφιλοχρήματο, τον φτωχό Επίσκοπο Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας μακαριστό Καλλίνικο Πούλο, που φέτος συμπληρώνονται τριάντα χρόνια από την κοίμησή του. Ως οδηγό μου θα έχω τα

πάρα πολλά άρθρα-κείμενα-επιστολές-τηλεοπτικές εκπομπές, βιβλία, που έχει κατά καιρούς γράψει, το πνευματικό του παιδί, ο Αρχιμανδρίτης τότε νυν Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος καθώς και βοηθήματα – βιβλία που μου έδωσε ο Δάσκαλός μου, συγγενής του μακαριστού, κ. Αθανάσιος Πούλος.

Ο τόπος μας, εκτός από Πολιτικούς Ηγέτες έχει προσφέρει στην Πατρίδα μας και Πνευματικούς Ηγέτες, ανθρώπους που στο πέρασμά τους από αυτή τη ζωή, λάμπρυναν με το ήθος τους, την οσιακή τους μορφή, την Ορθόδοξη Εκκλησία μας, γιατί οι ίδιοι ήταν πραγματικό Κόσμημα της Εκκλησίας μας.

Το Πουλαίικο γένος κατάγεται από τον Πλάτανο Ναυπακτίας. Γενάρχης της οικογένειας ήταν ο Χαράλαμπος Πούλος, που γεννήθηκε το 1803, και είχε σύζυγο την Αργυρή. Το γένος αυτό μεγάλωνε και σκόρπισε σ΄όλα τα μήκη και τα πλάτη της Πατρίδας μας και όχι μόνο, μορφωμένους – λόγιους ανθρώπους. Σπούδασαν όλοι τους, έγιναν Δικηγόροι, Δάσκαλοι, Γιατροί, Βουλευτές, Στρατιωτικοί, Ιερείς και Αρχιερείς. Ο Γεώργιος Δημητρίου Πούλος ασχολήθηκε με το εμπόριο και παντρεύτηκε τη μοναχοκόρη του Ιερέα Αθανασίου Καρζιάκη, Αικατερίνη και εγκαταστάθηκε στα Σιταράλωνα Θέρμου. Η οικογένεια απόκτησε επτά παιδιά, τον Κωνσταντίνο, την Ελένη, τη Χαρίκλεια, τον Δημήτριο, τον Αθανάσιο, τον Ιωάννη και τη Θωμαΐδα.

«***Οι γονείς του Γέροντός μου ήταν πραγματικά ευλογημένοι. Ο πατέρας του, Γεώργιος, ήταν απλός και καλοκάγαθος άνθρωπος. Η μητέρα του, Αικατερίνη, ήταν πανέξυπνη γυναίκα και πραγματική ασκήτρια…*** *Για την ανατροφή των παιδιών έχει μεγάλη σημασία η ατμόσφαιρα της οικογενειακής ζωής στην οποία μεγαλώνουν... Όταν όμως το περιβάλλον είναι Άγιο, τότε βοηθείται στην ανάπτυξη της προσωπικότητός του... Ο Δημήτριος Πούλος, αξιώθηκε από τον Θεό να μεγαλώση και να αναπτυχθή μέσα σ' ένα Άγιο περιβάλλον, που ήταν ποτισμένο με τις παραδόσεις της Ρωμηοσύνης, γι' αυτό και η ανατροφή του και η εξέλιξή του ήταν κατά πάντα φυσιολογική... Μια από τις μεγάλες αρετές της οικογένειας αυτής ήταν η φιλοξενία και γενικά η αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Όποιος περνούσε από το χωριό έπρεπε να φιλοξενηθεί στο σπίτι του παπά*», γράφει ο Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ιερόθεος.

Η μεγάλη αυτή οικογένεια ήταν υπό το βλέμμα του παππού – Παπαθανάση και της γιαγιάς- Πρεσβυτέρας Αικατερίνης, έτσι όλα τα παιδιά αξιώθηκαν να λάβουν σωστή Χριστιανική ανατροφή. Στο σπίτι του Παπαθανάση φιλοξενήθηκαν γέροντες από το Άγιο Όρος αλλά και απλοί χριστιανοί. Τη γιαγιά την αγαπούσαν πάρα πολύ όλα τα εγγόνια.
Ο Κωνσταντίνος, ήταν το πρώτο παιδί της οικογένειας, τελείωσε το Δημοτικό

Σχολείο στη Δερβέκιστα και το Γυμνάσιο στο Θέρμο, στη συνέχεια έλαβε το δίπλωμα της Θεολογίας από το Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών και ακολούθως αναγορεύτηκε Διδάκτωρ Θεολογίας. Στρατεύτηκε το 1940 πολεμώντας στην πρώτη γραμμή στον ελληνοϊταλικό πόλεμο. Υπηρέτησε ως Γραμματέας στην Ι. Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας επί Μητροπολίτου Ιεροθέου.

Χειροτονήθηκε Διάκονος, Πρεσβύτερος, Αρχιμανδρίτης και ανέλαβε καθήκοντα Πρωτοσυγκέλλου. Το 1957 εξελέγη από την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου και Ορεστιάδας. Ανοικοδόμησε ναούς, γηροκομεία, ορφανοτροφεία, οικοτροφεία και παιδικούς σταθμούς. Μετά την πτώση της Επταετίας, η Ιερά Σύνοδος τον έκανε σχολάζοντα Μητροπολίτη. Πήγε στον αδελφό του, τον Καλλίνικο στην Έδεσα και μετά τον θάνατο του Καλλινίκου πήγε στην αδερφή του στην Αθήνα και στη συνέχεια στα Σιταράλωνα. Εκοιμήθη σε Γηροκομείο της Αρχιεπισκοπής Αθηνών στις 26 Ιουλίου 1994.

Ο Δημήτριος, ήταν το τέταρτο παιδί της Πολύτεκνης οικογένειας, γεννήθηκε στις 26 Ιανουαρίου 1919 στα Σιταράλωνα, Δημοτικό Σχολείο πήγε στο χωριό του και την τελευταία τάξη πήγε στη Δερβέκιστα. Τελείωσε το Γυμνάσιο στο Θέρμο, ήταν άριστος μαθητής. Μέσα σε όλη αυτήν την οικογενειακή – εκκλησιαστική ατμόσφαιρα του σπιτιού του, ο Δημήτριος ανδρώθηκε πνευματικά και αποφάσισε να συνεχίσει τις σπουδές του στη Θεολογία, έδωσε εξετάσεις το 1937 στη Θεολογική Σχολή του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Οικονομικά τον βοηθούσε ο αδελφό του Κωνσταντίνος, έμεινε σε οικοτροφείο μαζί με άλλους συμφοιτητές του. Ένας από τους συμφοιτητές του ήταν ο μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Κρήτης Τιμόθεος ο οποίος σε επιστολή του γράφει:
«…Είχα την ευτυχία και την απέραντη χαρά να ζήσω όλα τα φοιτητικά μου χρόνια με τον αξέχαστον αδελφόν Καλλίνικον. Θα αδικούσα ασφαλώς αν αποτολμούσα να περιγράψω τα ψυχικά και πνευματικά του χαρίσματα. Τον βλέπω πάντα μπροστά μου και η σκέψη μου πετάει στις ωραίες πνευματικές μας συζητήσεις, την ωραία αναστροφή, το πνευματικό και εξηγιασμένο παράδειγμά του. Φτωχούλια φοιτητάκια, στερημένα, αλλά χαρούμενα, ευτυχισμένα, με νεανική χαρά και ενθουσιασμό μιας αγάπης σωστής, μιας πίστεως γεμάτης οράματα, όνειρα, ελπίδες. Μοιάζαμε στη φτώχεια, στη στέρηση, στις λαχτάρες και στα χτυποκάρδια.

Δεν ήταν μόνο συμφοιτητής ο Καλλίνικος. Ήταν κάτι παραπάνω. Δεν ήταν μόνο φίλος. Είχαμε κοινά ενδιαφέροντα, ψυχική επαφή και ο σύνδεσμός μας ήταν αδελφικός, ολοκληρωμένος και αδιάσπαστος. Καθόμασταν πάντα στο ίδιο θρανίο. Δεν μας χώριζε τίποτε. Εσμίξαμε στο ίδιο θρανίο το μόχθο, την αγωνία, τη στέρηση, με τη μάθηση, τη γνώση, τη μόρφωση. Κοινές οι χαρές, κοινές οι λύπες. Και επειδή οι λύπες ήταν περισσότερες, φροντίζαμε κάθε μέρα να τις μοιραζόμαστε για να λιγοστεύει το φορτίο και ο πόνος τους…»

Ήταν πολύ μελετηρός και γι’ αυτό ήταν άριστος φοιτητής. Επειδή είχε πολύ μεγάλο φιλότιμο, γι’ αυτό και δεν μπορούσε να ανεχθή να μη μελετά τα μαθήματα. Παρακολουθούσε τις Πανεπιστημιακές παραδόσεις και μελετούσε ακατάπαυστα, μας γράφει στη συνέχεια ο Σεβαμιώτατος κ. Ιερόθεος. Αρίστευσε σε όλα τα μαθήματα και έλαβε το δίπλωμα της Θεολογίας από το Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών το έτος 1942 με Άριστα.
Σε ηλικία είκοσι επτά χρονών στρατεύτηκε στα ΛΟΚ (Δυνάμεις Ορεινών Καταδρομών) ήταν εποχή του συμμοριτοπόλεμου και ως στρατιώτης κήρυττε το λόγο του Θεού εμψυχώνοντας στρατό και λαό. Τελείωσε το Στρατό την 1 Απριλίου 1949. Είχε όμως διοριστεί από το 1942 ως **Γραμματέας στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας, οπότε συνεχίζει και μετά από το στρατό να εργάζεται εκεί.**

Από τη θέση αυτή δίνει μεγάλη σημασία στη Κατήχηση των παιδιών. Λειτουργεί Κατηχητικά Σχολεία, διδάσκει το λόγο του Θεού με θέρμη, γίνεται αγαπητός σε όλα τα παιδιά των Σχολείων. Γράφει τις εγκυκλίους του Μητροπολίτου Ιεροθέου, τον ακολουθεί σε όλες τις περιοδείες. Παραμένει συνεχώς στα Γραφεία της Μητροπόλεως και εργάζεται για την διεκπεραίωση των υποθέσεών της. Ο Επίσκοπος Ιερόθεος τον αγαπά πάρα πολύ και είναι το στήριγμά του.

Μετά την εκλογή του αδελφού του Κωνσταντίνου σε Μητροπολίτη Διδυμοτείχου και Ορεστιάδας, ο Επίσκοπος Ιερόθεος προκειμένου να αναπληρώσει τη θέση του Πρωτοσύγκελλου προχώρησε σε χειροτονία, το Δημήτριο. Έτσι γράφτηκε στην Ιερά Μονή Μυρτιάς Τριχωνίδας και η κουρά του έγινε στον Ιερό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος Μεσολογγίου στις 23 Νοεμβρίου 1957. Το όνομα που έλαβε ήταν Καλλίνικος. Την επόμενη ημέρα 24 Νοεμβρίου και στον ίδιο Ναό χειροτονήθηκε Διάκονος από τον αδελφό του Επίσκοπο Κωνσταντίνο. Η φήμη του Καλλινίκου είχε φθάσει σε όλο το Νομό.

Ακολούθησε η χειροτονία του σε Πρεσβύτερο και η προχείρισή του σε Αρχιμανδρίτη έγινε μετά από μια εβδομάδα, την 1 Δεκεμβρίου 1957, στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Αγρινίου.
Ως Πρωτοσύγκελλος έχει περισσότερες ευθύνες. Ο Μητροπολίτης Ιερόθεος προσβάλλεται από καρκίνο και τον περισσότερο καιρό βρίσκεται για θεραπεία στην Αθήνα. Ο Καλλίνικος τώρα γίνεται η ψυχή και η καρδιά της Μητροπόλεως. Η αγάπη του για την Εκκλησία είναι μεγάλη και πραγματική. Οι σχέσεις του με τον Ιερόθεο ήταν άριστες, η προσωπικότητα του Επισκόπου τον επηρέασε πάρα πολύ. Δύο χρόνια πριν την κοίμησή του έγραφε για τα προσόντα και τα χαρίσματα που είχε ο Πρωτοσύγκελλός του:

«Από της 31ης Ιουλίου 1942 μέχρι του διορισμού του ως Πρωτοσυγκέλλου διετέλεσε Γραμματεύς της Ιεράς Μητροπόλεως επιδειξάμενος εξαιρετικήν διοικητικήν και επιστημονικήν ικανότητα και έκτακτον δραστηριότητα και αφοσίωσιν εις το καθήκον, εργατικός και εν τοις Γραφείοις και εκτός αυτών ως Ιεροκήρυξ εν τοις Ιεροίς Ναοίς Πόλεων και υπαίθρου, εν Φυλακαίς και εν τω Στρατεύματι ομιλών ου μόνον κατά τας Εορτάς, αλλά πολλάκις και κατά τας καθημερινάς, ***έχει δε το εξαιρετικόν χάρισμα να ενθυμήται τα Ιερά Κείμενα και να χρησιμοποιή αυτά κατά την διαλάλησιν του λόγου του Θεού, μελετηρός, ανώτερος χρημάτων και προσεκτικός εις την ζωήν του***».

Στις 12 Μαΐου 1961 μετά από πολύμηνη ταλαιπωρία με τον καρκίνο, εκοιμήθει ο Μητροπολίτης Ιερόθεος. Τώρα ο Καλλίνικος καλείται να δείξει περισσότερο ενδιαφέρον για την λειτουργία της Μητροπόλεως, έτσι και έγινε. Ο Ιερόθεος όρισε τον Καλλίνικο και εκτελεστή της Διαθήκης του.

Τοποτηρητής, της Μητροπόλεως ορίζεται από την Ιερά Σύνοδο ο Μητροπολίτης Άρτας Ιγνάτιος. Ο οποίος παρέμεινε μέχρι το Νοέμβριο του 1965 όπου και έγινε η τοποθέτηση του νέου Μητροπολίτη Θεόκλητου Αβραντινή. Στο διάστημα αυτό ο Καλλίνικος συνεργαζόταν άριστα με τον Ιγνάτιο ο οποίος τον χειροθέτησε Πνευματικό και σε σχετικό πιστοποιητικό του γράφει:
«Ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης κ. Καλλίνικος Πούλος κατά το χρονικόν διάστημα της από 12ης Μαΐου 1961 μέχρι της 20-11-1965, καθ' ό διετέλεσα Τοποτηρητής της Θεοσώστου Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας, υπηρέτησεν ως Πρωτοσύγκελλος αυτής ανταποκριθείς πλήρως εις τα εαυτού καθήκοντα, επιδείξας εξαιρετικήν διοικητικήν δράσιν, αναπληρώσας με θαυμαστώς εις τα καθήκοντά μου.

Ο διαληφθείς Πρωτοσύγκελλος ανέπτυξεν εξαιρετικήν και απαράμιλλον θρησκευτικήν, κατηχητικήν, κηρυκτικήν και κοινωνικήν δράσιν ηγούμενος της συντελεσθείσης εκείσε καθ' όλου Εκκλησιαστικής και Χριστιανικής κινήσεως, διακρίνεται δε δι' αγιότητα βίου και ανεπίληπτον συμπεριφοράν και απολαύει βαθείας εκτιμήσεως παρά τω Κλήρω και τω Λαώ της ανωτέρω Μητροπολιτικής Περιφερείας».

Ο νέος Μητροπολίτης Θεόκλητος κατάλαβε ότι ο Καλλίνικος είχε πολλά χαρίσματα και έτρεφε μεγάλη αγάπη και εκτίμηση στο πρόσωπό του. Τον διατήρησε στη ίδια θέση με όλες τις αρμοδιότητες που είχε προηγουμένως. Ήταν ο Συνεπίσκοπος του, όπως συνήθιζε να λέει για τον Καλλίνικο. Έτσι βλέπουμε τον Καλλίνικο να συνεργάζεται άριστα με τρείς Επισκόπους, τον Ιερόθεο, τον Ιγνάτιο

και τον Θεόκλητο. Μετά από δύο χρόνια άψογης συνεργασίας, ο Μητροπολίτης Θεόκλητος διαβιβάζει στην Αρχιεπισκοπή Αθηνών τα σχετικά δικαιολογητικά για την εγγραφή του Καλλινίκου στον κατάλογο προς Αρχιερατεία και μερίμνησε να τοποθετηθεί το όνομά του και στον κατάλογο των εκλόγιμων Επισκόπων.

Στο πιστοποιητικό μεταξύ των άλλων γράφει: «... έχει ορθώς και υγιώς περί την πίστιν, διακρίνεται δια την σύνεσιν αυτού, δια το ακέραιον και ανεπίληπτον του ήθους και δια την αφιλοχρηματίαν και παρουσιάζει αγιότητα βίου...καθ' όλον το διάστημα της υπηρεσίας του επεδείξατο εξαιρετικήν διοικητικήν και επιστημονικήν ικανότητα, προσήλωσιν εις το καθήκον, επιπροσθέτως δε εξαιρετικήν θρησκευτικήν, κατηχητικήν, κηρυκτικήν και κοινωνικήν δράσιν. Η δραστηριότης του ανωτέρω μη περιοριζομένη εις τα πολλαπλά διοικητικά του καθήκοντα επεξετείνετο αξιοζηλεύτως και εκτός των Γραφείων της Ιεράς Μητροπόλεως. Διετέλεσε τακτικός Ιεροκήρυξ εν ταις ενταύθα Φυλακαίς και εν τω εν Μεσολογγίω εδρεύοντι Κέντρω Εκπαιδεύσεως Νεοσυλλέκτων Μεσολογγίου... Υπήρξε τακτικός Ιεροκήρυξ του Ραδιοφωνικού Σταθμού Μεσολογγίου...

Ο ρηθείς Αρχιμανδρίτης διαλαλεί τον Θείον Λόγον από του έτους 1941 εν Πόλεσι, Κωμοπόλεσι και χωρίοις... Κατά το διάστημα της Αρχιερατείας μου εγνώρισα τον άνω Κληρικόν και ανέταμον την ψυχήν αυτού, πεισθείς απολύτως περί των άνω Πνευματικών και ψυχικών προσόντων του, όστις κατέστη πολυτιμότατος και δυσαναπλήρωτος συνεργάτης μου, ούτινος η σύνεσις είναι αξιομίμητος...ο εκλεκτός ούτος Εργάτης του Ευαγγελίου έχει ήθος εξαιρετικόν, χαρακτήρα αδαμάντινον και ότι εξάπαντος θα ευδοκιμήση και τιμήση με την Χάριν του Αγίου Θεού το Αρχιερατικόν Αξίωμα, δι' ό και τον προτείνομεν».

Τον Καλλίνικο εκείνη την εποχή, Κλήρος και λαός τον εκτιμούσαν πάρα πολύ και ήθελαν να ανέλθει σε Επισκοπικό θρόνο, γι΄αυτό το λόγο έστειλαν προς την Ιερά Σύνοδο επιστολές που επαινούσαν τον Πρωτοσύγκελλο για τις δραστηριότητες του και τα χαρίσματά του αλλά και ως Άξιο Κληρικό.

Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, προεδρεύοντος του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου, συνεδριάζει στις 24 Ιουνίου **1967** για να εκλέξει Επισκόπους σε Μητροπόλεις ανά την Επικράτεια. Ο Αρχιμανδρίτης Καλλίνικος Πούλος τοποθετείται Μητροπολίτης στην Ιερά Μητρόπολη Εδέσσης και Πέλλης. **Η χειροτονία του έγινε την Κυριακή 25 Ιουνίου** του ιδίου έτους, στον Ιερό Ναό του Αγίου Διονυσίου Αρεοπαγίτου, προεξάρχοντος του Μητροπολίτου Τρίκκης και Σταγών Διονυσίου, συμπαραστατούμενος των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Διδυμοτείχου Κωνσταντίνου, Αιτωλίας και Ακαρνανίας Θεοκλήτου, Κυθήρων Μελετίου, Κασσανδρείας Συνεσίου και Άρτας Ιγνατίου. **Την ίδια ημέρα έγινε η χειροτονία και των Μητροπολιτών, Φλωρίνης Αυγουστίνου, Χίου Χρυσοστόμου και Περιστεράς Ηλία.**

Στο λόγο του ο Καλλίνικος μεταξύ των άλλων είπε:
«*...Συγχρόνως η παρούσα είναι και ημέρα αναλήψεως τεραστίων ευθυνών. Αι τίμιαι χείρες της Υμετέρας Σεβασμιώτητος εναποθέτουν επί των ώμων μου φορτίον βαρύτατον, βράχον πελώριον, όρος ογκώδες.*
Η Αγία Εκκλησία με τοποθετεί εις την πρώτην γραμμήν του Πνευματικού Πυρός ου μόνον να πολεμήσω, αλλά και να ηγηθώ αγώνων Πνευματικών, να οδηγήσω τον Λαόν Κυρίου εις νίκας… Πνευματοκίνητοι Πατέρες, δοχεία του Παναγίου Πνεύματος, έτρεμον το της Αρχιερωσύνης Αξίωμα και ανεχώρουν δια την έρημον αναλογιζόμενοι τας υποχρεώσεις εκ της Αρχιερωσύνης. Τί να είπω ο ελάχιστος εγώ… Η αγάπη μου μετά πάντων υμών εν Χριστώ Ιησού. Αμήν».

Η ενθρόνιση έγινε στον Καθεδρικό Ιερό Ναό της Αγίας Σκέπης στην Έδεσσα, έδρα της Μητροπόλεως, την Κυριακή 16 Ιουλίου 1967 στις 5 το απόγευμα. Στην είσοδο της Πόλης τον υποδέχθηκαν, ο πρώην Μητροπολίτης Διονύσιος, ο Κλήρος, οι Πολιτικές και Στρατιωτικές Αρχές, ο Νομάρχης, το Δικαστικό Σώμα και πλήθος πιστών ενώ τμήμα Στρατού απέδιδε τιμάς. Τον νέο Ποιμενάρχη τον προσφώνησε ο Τοποτηρητής της Μητροπόλεως Αρχιμανδρίτης Διονύσιος Πιερράκος καθώς και ο αναπληρωτής Δημάρχου κ. Κοκκινίδης.

Ακολούθησε η προσφώνηση του Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Θεοκλήτου. Ο οποίος μεταξύ των άλλων τόνισε: « ...Αυτήν την στιγμήν ως εκπρόσωπος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, αλλά και ως Ποιμενάρχης της ευάνδρου Ρούμελης και της Ιεράς Πόλεως του Μεσολογγίου, είμαι επιφορτισμένος με το Ιερόν χρέος να σάς προσφέρω και να σάς παραδώσω ενθρονίζων έναν πολύτιμον μαργαρίτην και ακαταπόνητον εργάτην της πρώτης, ου μην αλλά και εκλεκτόν βλαστόν της ετέρας... Ημείς που τον ζήσαμε και γνωρίσαμε την αξίαν του είμεθα πεπεισμένοι ότι θα κρατήση γερά την έπαλξι που

του ενεπιστεύθη ο Θεός. Εις σάς απομένει να τον δεχθήτε ως πατέρα, αδελφόν και φίλον, ως ποιμενάρχην και διδάσκαλον...».
Ο Μητροπολίτης Καλλίνικος στον ενθρονιστήριο λόγος του μεταξύ των άλλων είπε: « Σεβασμιώτατοι εν Χριστώ Αδελφοί... Εάν πάντες οι άνθρωποι οφείλουν, όπως και πράγματι οφείλουν, να ευγνωμονούν τον Θεόν, πολύ περισσότερον είναι υποχρεωμένος, να δοξάζη το υπερύμνητον Όνομα αυτού, ο ενώπιον υμών εμφανιζόμενος, ο απεσταλμένος Κυρίου προς διαποίμανσιν των λογικών προβάτων της Ιεράς ταύτης Μητροπόλεως...

Μετά τον Θεόν ευχαριστώ και τα όργανα του Θεού... ευχαριστώ τον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Θεόκλητον δια την στενωτάτην συνεργασίαν εν τω Αμπελώνι του Κυρίου, δια τας πολλάς εκδηλώσεις της αγάπης του προς το πρόσωπόν μου, δια την πλήρη εμπιστοσύνην αυτού εις την ταπεινότητά μου...Ο Κύριος ας αποδώση αυτώ εκατονταπλασίονα ανθ' ών υπέρ εμού έπραξε και ας περιφρουρή αυτόν, ίνα επί έτη μακρά ποιμαίνη το λογικόν ποίμνιον της ιδιαιτέρας μου Πατρίδος... Ευχαριστώ και πάντας τους συνελθόντας εις την χαράν ταύτην και παρακαλώ τον Άγιον Θεόν, ίνα επιδαψιλεύη αυτοίς ουράνια και επίγεια δωρήματα... Καλούμαι να αγρυπνώ, να εποπτεύω, να επισκοπώ, να παρατηρώ, να παρακολουθώ τα λογικά πρόβατα...».
Από την νέα του θέση συνέχισε το έργο των προκατόχων του και το έργο των Επισκόπων που στήριξαν την Ορθοδοξία, τον Ελληνισμό, στα μαρτυρικά χώματα της Μακεδονίας μας. Η εργατικότητά του, η θερμή πίστη του, η αφιλοχρηματία του, η συμπαράστασή του σε κάθε ανάγκη που είχαν οι πιστοί Χριστιανοί της Μητροπόλεώς του, τον έκαναν αξιαγάπητο και σεβαστό. Εποίμανε επί δεκαεπτά χρόνια τη Μητρόπολη Εδέσσης. Αγαπούσε το χωριό του τη Δερβέκιστα – Ανάληψη Θέρμου, κάθε χρόνο, στις 29 Αυγούστου εορτή του Τιμίου Προδρόμου, και την 1η Νοεμβρίου, ερχόταν για να γιορτάσει μαζί με τους δικούς του ανθρώπους τον τοπικό μας Άγιο Ιάκωβο τον Νεομάρτυρα μετά των συναθλητών αυτού Ιάκωβο και Διονύσιο. Το μεσημέρι μετά τη Θεία λειτουργία, όλο το Πουλαίικο σόι έτρωγε στο πατρικό τους σπίτι. Ήταν όλοι τους χαρούμενοι που είχαν τον Καλλίνικο μαζί τους.

Ο Αρχιμανδρίτης – Πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος στο γραφείο του Μητροπολίτου Αιτωλίας & Ακαρνανίας Θεοκλήτου

Τον Ιανουάριο του 1984 ο εκλεκτός αυτός Ιεράρχης πάσχει από κακοήθη όγκο στο κεφάλι και ο γιατρός του είπε ότι θα πρέπει να πάει στην Αγγλία για εγχείρηση. Ο Καλλίνικος όμως δεν μπορεί να ανταποκριθεί οικονομικά και λέει στους συνεργάτες του ότι έχει κουράσει πολύ τους δικούς του που πάντοτε τον βοηθούσαν. Τελικά τα έξοδα της νοσηλείας του καλύφθηκαν από τους δικούς του ανθρώπους.

Στις 23 Ιανουαρίου 1984, συντάσσει την διαθήκη του, συνοπτικά αναφέρουμε: «… ***Όταν με καλέσει ο Κύριος, επιθυμώ να ταφώ εις την Έδεσσαν, όπισθεν του Ιερού Ναού του Κοιμητηρίου… φέρετρον να χρησιμοποιηθεί απλούν και ταπεινόν, απλούς και απέριττος να είναι ο τάφος μου… ουδείς στέφανος να κατατεθεί… επικήδειοι να μην εκφωνηθούν… ακίκητον περιουσίαν δεν έχω… χρήματα δεν έχω…η βιβλιοθήκη μου να μείνει εις την Ιεράν Μητρόπολιν… εκφράζω την βαθυτάτην ευγνωμοσύνην μου προς τους συνεργάτες μου και τους κατά σάρκα και πνεύμα αδελφούς μου δια παν ό,τι προσέφερον εις την ταπεινότητά μου. Ιδιαιτέρως ευχαριστώ τον αδελφόν μου Κωνσταντίνον με τον τίμιον ιδρώτα του οποίου εσπούδασα… Τέλος εκφράζω εκ των μυχίων της καρδίας μου την άπειρον ευγωμοσύνην μου προς τον Τριαδικό Θεόν ημών, διότι είμαι Ορθόδοξος Χριστιανός εκ γονέων Ορθοδόξων Χριστιανών… και ανέθεσεν εις την ελαχιστότητά μου την διαποίμανσιν λαού εκλεκτού και ευσεβούς…***».

Στους επτά μήνες νοσηλείας του, στο Λονδίνο και στην Αθήνα ήταν μαζί του το πνευματικό του παιδί, ο Αρχιμανδρίτης και νυν Μητροπολίτης της Ιεράς Μητροπόλεως Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος, ο οποίος και του έκλεισε τα μάτια όταν κοιμήθηκε ο Γέροντάς του, την 7η Αυγούστου 1984. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ιερόθεος έγραψε όλη την ζωή του μακαριστού Καλλινίκου με κάθε λεπτομέρεια. Γράφει για τα δεκαπέντε χρόνια που ήταν μαζί του, «***…ο αείμνηστος Μητροπολίτης Εδέσσης Πέλλης και Αλμωπίας κυρός Καλλίνικος, τον οποίο είχα την μεγάλη ευλογία από τον Θεό να έχω πνευματικό πατέρα, από τα τίμια χέρια του οποίου έλαβα την ιερωσύνη και ο οποίος με εισήγαγε στην εκκλησιαστική ζωή, υπήρξε, κατά κοινή ομολογία, ένας δημιουργικός και αθόρυβος Ιεράρχης. Επειδή ήταν αθόρυβος, γι' αυτό και ήταν δημιουργικός… άφησε μνήμη πράου, ησύχου, προσηνούς, σώφρονος, σεμνού, αγαθού και Αγίου Επισκόπου…***».

Αναφέρεται επίσης, στο βίο και την πολιτεία του, στο οικογενειακό περιβάλλον,

την νηπιακή και παιδική του ζωή, την φοιτητική του και την στρατιωτική του ζωή, την χειροτονία του σε Διάκονο και Πρεσβύτερο και την εκλογή του σε Μητροπολίτη Εδέσσης.

Στην εξόδιο ακολουθία, που έγινε στις 10 Αυγούστου 1984 στον Μητροπολιτικό Ναό της Αγίας Σκέπης στην Έδεσσα, έλαβαν μέρος 29 Επίσκοποι, εκατοντάδες Ιερείς και χιλιάδες λαού από όλα τα μέρη της Ελλάδος που συνόδευσαν, τον φλογερό αυτό Επίσκοπο, που σκόρπιζε πάντα φως και ελπίδα, στην στερνή του κατοικία. Ο Καλλίνικος ήταν ένας ακάματος Εργάτης του Ευαγγελίου, πάμπτωχος σε όλη του τη ζωή, αυτοδημιούργητος, δεν γνώρισε χλιδή, ούτε αγάπησε ποτέ την πολυτέλεια, ήταν προσηλωμένος στην Μοναχική ζωή, ήταν ο πτωχότερος Επίσκοπος της εποχής. Η διαθήκη του είναι ένα μνημείο εκκλησιαστικού ήθους.

Πάντα λιτός στην τροφή του, στην ενδυμασία του «ανάξιος Μοναχός», όπως έλεγε. Αγωνίσθηκε για μια αξιοπρεπή εμφάνιση της Εκκλησίας, δεν ενδιαφερόταν για παράσημα και τιμητικές εκδηλώσεις. Οι νεότεροι θα πρέπει να ταυτίζουν την πορεία του με την γνήσια πίστη, την ανυπόκριτη αγάπη, την διαυγή συμπεριφορά και ότι άλλο που συνθέτει τον Άνθρωπο του Θεού. Αυτός ήταν ο Καλλίνικος Πούλος, το αγνό και ταπεινό χωριατόπουλο, που υπηρετούσε υπάκουα τον παππούλη του στο Ιερό Βήμα, ήταν το άκακο πρόβατο του Χριστού μας. Ο Άγιος Επίσκοπος μας να μας ευλογεί από τον ουρανό όπου βρίσκεται η Άγια ψυχή του».

Υ.Γ. Μετά την Αγιοκατάταξη του μακαριστού Μητροπολίτη Εδέσσης, Πέλλης καί Αλμωπίας Καλλίνικου Πούλου, ένα μικρό αφιέρωμα στη μνήμη Του, που δημοσιεύτηκε στις 14 Ιανουαρίου του 2017. Να έχουμε την ευχή Του και τις πρεσβείες Του.

Ο Καλλίνικος στο κρεβάτι του νοσοκομείου λίγες μέρες πριν την

κοίμηση του, με τον τότε Αρχιμανδρίτη και νυν Μητροπολίτη Ναυπάκτου κ. Ιερόθεο (1984)

Οι γονείς και τα αδέλφια την ημέρα της χειροτονίας του (1967)

Την ημέρα της χειροτονίας με τον Μητροπολίτη του Θεόκλητο. Τον

προσφωνεί ο κ. Βασ. Παπαθεοδώρου (1967)

Αναμνηστική έξω από τον Ι. Ν. Αγίου Διονυσίου Αρεοπαγίτου μετά την ενθρόνιση. Διακρίνονται οι Μητροπολίτες, αδελφός του Κωνσταντίνος και ο Θεόκλητος άλλοι ιερείς και πολλοί Μεσολογγίτες (1967)

Ο Καλλίνικος στον Επισκοπικό Θρόνο κατά την χειροτονία του (1967)